

مادران کودکان طیف اوتیسم

مادر اولین فردی است که کودک از طریق او جهان بیرونی را می‌شناسد و از خلال رابطه با مادر، کودک با سایر افراد ارتباط برقرار می‌کند. در کودکانی که تعاملات اجتماعی و درک هیجانی با مشکل روبرو است (از جمله اختلال طیف اوتیسم)، رابطه مادر-کودک نیز تحت تاثیر این نقایص قرار گرفته و این مادران در هماهنگ شدن با نیازهای کودک که به صورت غیرطبیعی ابراز می‌شود، دچار مشکل می‌شوند.

کودکان دارای اوتیسم ظرفیت شکل دهی رابطه ایمن با مراقب خود را دارا هستند. با این وجود، رابطه دلبستگی ایمن مادر-کودک در اختلال طیف اوتیسم تحت تاثیر چند عامل است:

1. بیرمیا و همکاران، 2016 نشان دادند هنگامی که مادر این کودکان می‌توانند دنیای ذهنی کودک اوتیستیک خود را درک کنند و احساس منفی ناشی از تشخیص را به خوبی مدیریت کنند، بیشتر احتمال دارد کودک از مادر به عنوان منبع آرامش و ایمنی استفاده کند و رابطه ایمنی با مادر برقرار کند.

2. مادران کودکان دارای اوتیسم بدلیل ویژگی‌های خاص رابطه در این اختلال مهارت‌های فرزندپروری کمتر و استرس والدگری بیشتری از مادران کودکان سایر اختلالات و جمعیت غیربالینی دارند. باکر و همکاران، 2003 و هیس و واتسون، 2013) مادری که استرس والدگری بالایی تجربه می‌کند، از لحاظ هیجانی از کودک خود کناره‌گیری کرده و نمیتواند به صورت حساس به نیازهای دلبستگی کودک پاسخ دهد زیرا از لحاظ هیجانی در دسترس نمی‌تواند در دسترس باشد (stelter, halberstadt, 2011).

3. ارتباط اجتماعی خانواده با استرس والدگری و مشکلات رابطه مادر-کودک همبستگی منفی دارد (davis, carter, 2008). حضور منابع حمایتی از جمله نزدیکان و درمانگر می‌تواند برای این مادران اطمینان بخش و کمک‌کننده باشد (fardoulis, coyne, 2016).

ترجمه: مهدیه قربانی.